

Arrest

nr. 28 342 van 5 juni 2009
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

**tegen:
de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door haar college van burgemeester en
schepenen.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 10 maart 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen van 20 februari 2009 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan hem ter kennis gebracht op 20 februari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. HOLAIL, die loco advocaat J. TIELEMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. TEIJSEN, die loco advocaat C. COEN verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn.

Op 22 september 2008 vraagt verzoeker een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan, als vader van een Belgisch minderjarig kind.

Op 20 februari 2009 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

*In uitvoering van artikel 51 §2 / 51 §3, derde lid / 52, §3 / 52, §4, vijfde lid, (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving / verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1), aangevraagd op (datum) door F.N. (...),
Geboren te sunyahi, op (in) 12-10-1978
Van Ghana nationaliteit, geweigerd.*

(...)

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij / zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

(...)"

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, § 2 van het Ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister, inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Delegatiebesluit).

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing werd genomen door de heer P.K. Na citering van artikel 1, §2 van het Delegatiebesluit, stelt verzoeker dat door voornoemd artikel wordt geregeld wie het bevel om het grondgebied te verlaten volgens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan geven en aldus dient te ondertekenen. Verzoeker vervolgt dat de heer P.K. geen ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken is die op zijn minst de graad van bestuursassistent heeft waaraan weddeschaal CA2 verbonden is. Vervolgens verwijst verzoeker naar een arrest nr. 34.177 van 27 februari 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 52, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het KB van 8 oktober 1981) en dus geenszins op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zodat verzoekers verwijzing naar artikel 1, §2 van het Delegatiebesluit niet dienstig is, nu voornoemd artikel van het Delegatiebesluit handelt over wie de gemachtigden van de minister zijn voor de toepassing van artikel 7, 2° tot 11° van de Vreemdelingenwet.

Aangezien de beslissing werd genomen door het gemeentebestuur, ingevolge artikel 52, §3 van het KB van 8 oktober 1981, is de vraag wie de gemachtigde van de minister is niet aan de orde, nu de bestreden beslissing niet diende genomen te worden door de minister of zijn gemachtigde.

Het eerste middel mist juridische grondslag.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de hoorplicht op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Verzoeker voert aan dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht tot doel heeft dat de bestuurde zijn standpunt op nuttige wijze kan doen kennen en bovendien dat het bestuur het zorgvuldigheidsbeginsel respecteert door pas een beslissing te nemen na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van de relevante gegevens. Verzoeker verwijst naar rechtsleer dienaangaande. Hij betoogt dat het verhoor als basis zal dienen voor verdere stappen binnen de administratieve

procedure, het daarom noodzakelijk is dat de Dienst Vreemdelingenzaken kennis heeft van alle relevante informatie en dat het verhoor daarom met respect voor het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht moet afgenomen worden. Verzoeker stelt dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht enkel van toepassing is bij afwezigheid van een normatieve regeling van de hoorplicht, dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht van toepassing is bij het nemen van beslissingen met individuele draagwijdte, dat de bestreden beslissing gevolgen resorteert die een weerslag heeft op zijn rechtstoestand en dat deze een individuele draagwijdte heeft. Verzoeker betoogt dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur geldt bij het nemen van individuele bestuurshandelingen ten aanzien van burgers, ambtenaren, mandatarissen en andere besturen en stelt dat hij burger is. Verzoeker stelt dat in onderhavig geval duidelijk blijkt dat de hoorplicht die bestaat in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken niet vervuld werd, dat hij gehoord had moeten worden alvorens hem de bestreden beslissing werd betekend en dat de hoorplicht werd geschonden.

De hoorplicht is niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575). In de mate dat verzoeker zich beroept op de schending van de hoorplicht op zich is het middel onontvankelijk.

Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900, RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). In zoverre het middel de schending opwerpt van de hoorplicht in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel en rechtszekerheid- en vertrouwensbeginsel is het onontvankelijk aangezien verzoeker niet uiteenzet op welke wijze deze beginselen geschonden zijn in combinatie met de hoorplicht.

Het tweede middel is onontvankelijk.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2, 3, 30 en 31 van de Europese verblijfsrichtlijnen 2004/38 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38) in combinatie met het gelijkheidsbeginsel zoals vastgelegd in de artikelen 10, 11 en 24 van de Grondwet, van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 51, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het KB van 8 oktober 1981).

In een eerste onderdeel van het derde middel, 'gebrek aan procedurele waarborgen', betoogt verzoeker dat hij conform artikel 3 een begunstigde is van de Richtlijn 2004/38 in die zin dat hij conform artikel 2.2.d. een bloedverwant is in opgaande lijn van een EU-onderdaan en dat de bestreden beslissing niet is genomen met inachtneming van de artikelen 30 en 31 van de voornoemde richtlijn. Verzoeker stelt dat richtlijn 2004/38 sedert 1 mei 2006 directe werking heeft daar waar de Belgische staat heeft nagelaten de richtlijn om te zetten naar nationaal recht. Hij wijst erop dat directe werking betekent dat bepalingen, op voorwaarde dat ze voldoende duidelijk en onvoorwaardelijk gedefinieerd zijn in de Richtlijn, toch van kracht worden in een lidstaat, zelfs wanneer de lidstaat in gebreke bleef om de betrokken bepalingen tijdig om te zetten in nationaal recht. Concreet heeft dit tot gevolg dat bestaande Belgische regelgeving die strijdig is met bepalingen van de richtlijn die directe werking hebben, geen rechtsbasis meer heeft en door Belgische rechters buiten beschouwing zal moeten worden gelaten. Hieruit volgt dat de Richtlijn 2004/38 volle uitwerking dient te krijgen inclusief de procedurele waarborgen geboden door de richtlijn waaronder artikel 31.3. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing louter een administratieve beslissing betreft die niet werd genomen na een procedure zoals voorzien in artikel 31.3 van de Richtlijn 2004/38. Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing noodzakelijkerwijze nietig is. Verzoeker stelt dat hem louter een beslissing werd betekend waartegen enkel een beroep openstaat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat niet beantwoordt aan de

voorwaarden van artikel 31.3 van de Richtlijn 2004/38. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt immers enkel over de wettigheid van de bestreden beslissing en niet over de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing. Verzoeker vervolgt dat de Richtlijn 2004/38 enkel van toepassing is voor zover er sprake is van een intracommunautair aspect. Het is evenwel de overtuiging van verzoeker dat de niet toepassing van de principes van de Richtlijn 2004/38 zoals hierboven uiteengezet door verzoeker, een schending zouden uitmaken van het gelijkheidsbeginsel zoals vastgelegd in de artikelen 10, 11 en 24 van de Grondwet. In dergelijke redenering kan, volgens verzoeker, de Belgische Staat strengere regels opleggen aan haar eigen onderdanen dan aan begunstigten van de voornoemde richtlijn. Verzoeker meent dat dit evident een ongelijkheid uitmaakt, dat er geen enkele objectieve reden is om EU-onderdanen van andere lidstaten een gunstiger verblijfsregime toe te laten dan de eigen onderdanen, dat dit neerkomt op omgekeerde discriminatie. Voor zover hier onduidelijkheid zou over bestaan, verzoekt verzoeker hierover volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof:

“Schendt art. 40bis van de Vreemdelingenwet het gelijkheidsbeginsel doordat het minder procedurele waarborgen toekent aan vreemdelingen die gezinshereniging vragen met een Belg dan vreemdelingen die gezinshereniging vragen met een EU onderdaan in die zin dat art. 30 en 31 van de Richtlijn enkel van toepassing zouden zijn op de laatste categorie en niet op de eerste categorie.”

Verzoeker stelt dat Richtlijn 2004/38 verwijst naar het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en dus ook naar artikel 47 ervan. Verzoeker verwijst in dit kader naar zaak C-540/03 van het Europees Hof van Justitie van 27 juni 2006 en een opinie van een Advocaat-generaal van het Europees Hof van Justitie die gesteld heeft dat het Handvest de uitdrukking is van het hoogste niveau, van een democratisch gevestigde politieke consensus welke thans beschouwd moet worden als een catalogus van fundamentele rechten gewaarborgd in het Gemeenschapsrecht. Het Handvest wordt geciteerd en toegepast in diverse materies zowel bij het Europees Hof van Justitie als bij nationale rechters. Verzoeker vervolgt dat de toepassing van artikel 47 van het Handvest dan ook gewaarborgd dient te worden in alle zaken die de Europese Unie regelt waaronder het recht op gezinshereniging. Na de citering van artikel 47 van het Handvest stelt verzoeker dat de invulling van voornoemd artikel gelijklopend is met de invulling van artikel 6 van het EVRM met het verschil dat het toepassingsgebied zich niet alleen uitstrekt over burgerlijke en strafrechterlijke materies maar alle materies die het Europees recht regelt waaronder dus ook het recht op gezinshereniging. Verzoeker meent dat de tekst zowel artikel 13 en artikel 6 van het EVRM incorporeert. Verzoeker stelt dat de rechtspraak in verband met artikel 6 EVRM dan ook relevant is ter beoordeling van het feit of dat onderhavig beroep voldoet aan de voorwaarde zoals gesteld in het Europees Handvest. Verzoekster stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volle rechtsmacht dient te hebben en dat het principe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen eigen onderzoek kan stellen in strijd is met het begrip “full jurisdiction” volle rechtsmacht zoals vastgelegd in het EVRM en dus indirect van toepassing via artikel 47 van het Handvest. Verzoeker geeft vervolgens in essentie een uiteenzetting betreffende artikel 6 van het EVRM aan de hand van rechtspraak en algemene rechtsleer. Toegepast op onderhavige beroepsprocedure stelt verzoeker dat de procedure aanvraag vestiging geenszins kan omschreven worden als een “quasi jurisdictioneel orgaan”. Verzoeker stelt dat hij bij de intrekking van de beslissing niet eens werd gehoord, dat zelfs het hoorrecht niet op correcte wijze werd gewaarborgd. Verzoeker meent dat derhalve de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient over te gaan tot een volledig onderzoek van de feiten en zelfs moet overgaan tot een ambtshalve onderzoek van de feiten. Dat de Raad in principe zelfs gehouden is onderzoeksmaatregelen te bevelen wanneer zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden de nodige relevante feiten in het dossier te treffen. Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve kan vaststellen dat hij wel degelijk ten laste is van zijn dochter voor zover dit nodig zou blijken. Dat de Raad een onderzoek kan bevelen naar een onderzoek van het inkomen van de dochter van verzoeker voor zover dit een wettelijke voorwaarde voor de vestiging zou vormen en niet voldoende zou blijken uit de stukken reeds verzonden bij initieel verzonden verzoek tot herziening als bij het onderhavige beroep tot nietigverklaring.

Verzoeker betoogt aldus dat conform de artikelen 2 en 3 van de Richtlijn 2004/38/EG deze richtlijn op haar van toepassing is, dat de bestreden beslissing een louter administratieve beslissing is die niet werd genomen na een procedure zoals voorzien in artikel 31, derde lid van voormelde richtlijn en dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet beantwoordt aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 31 van deze richtlijn, daar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel oordeelt

over de wettigheid van de bestreden beslissing en niet over de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing.

De Raad benadrukt verder dat het artikel 3, eerste lid van de Richtlijn 2004/38, dat bepaalt wie de begunstigden zijn van de richtlijn, als volgt luidt:

“Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

De Raad kan slechts vaststellen dat noch verzoeker, noch de persoon in functie van wie hij de aanvraag om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie indient, een burger van de Unie is die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit. Verzoeker, van Ghanese nationaliteit, verzocht immers om een verblijfskaart in functie van een Belgisch onderdaan. Het grensoverschrijdende aspect dat door de Richtlijn 2004/38 wordt vereist, ontbreekt in casu. Aangezien verzoeker geen begunstigde is van de richtlijn 2004/38 kan hij zich, los van de vraag naar de directe werking van de richtlijn, niet dienstig beroepen op de bepalingen ervan.

De Raad benadrukt verder dat een deel van de richtlijn 2004/38 en meer bepaald de procedurele waarborgen die vervat zijn in de artikelen 30 en 31 van deze richtlijn reeds werden omgezet in het nationaal recht door de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit de memorie van toelichting bij deze laatste wet blijkt bovendien dat *“het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (...) inderdaad een jurisdictioneel beroep (is) dat automatisch schorsend is voor wat betreft de beslissingen genomen ten aanzien van burgers van de Unie en hun gezinsleden, en dat het mogelijk maakt om de wettigheid van het besluit, alsmede de feiten en omstandigheden die de maatregel rechtvaardigen en het evenredig karakter van deze maatregel te onderzoeken, overeenkomstig artikel 31, §§ 1 tot 3 van de richtlijn 2004/38/EG”* (Parl. St., Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 78).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen prima facie beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (Parl. St., Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 323). De stelling van verzoeker dat de Raad de feiten en de omstandigheden die de voorgenomen maatregel rechtvaardigen niet in ogenschouw zou mogen nemen, kan dan ook niet worden gevolgd. De Raad wijst er bovendien op dat het Grondwettelijk Hof (toen nog Arbitragehof) in haar arrest nr. 6/2006 van 18 januari 2006 in verband met het al dan niet bestaan van een discriminatie tussen rechtzoekenden die beschikken over een beroep met volle rechtsmacht en deze die slechts over een annulatieberoep bij de Raad van State beschikken, heeft gesteld: *“De Raad van State gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad van State : indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk: Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Kingsley v. Verenigd Koninkrijk, 7 november 2000, § 58). Bovendien kan de Raad van State, in de omstandigheden bedoeld in artikel 17 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, gelasten dat de uitvoering van de beslissing om sancties op te leggen wordt geschorst, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve sanctie die hun kan worden opgelegd. De in het geding zijnde bepaling heeft niet tot gevolg dat ze op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt.”* Het beroep tot nietigverklaring zoals het bestaat voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is te vergelijken met het beroep tot nietigverklaring voor de Raad van State. Uit wat voorafgaat, blijkt dat de omzetting van de artikelen 30 en 31 van de Richtlijn 2004/38 correct is geschied. Bovendien heeft het Grondwettelijk Hof in haar arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 gesteld dat *“de omstandigheid dat de Raad voor*

Vreemdelingenbetwistingen niet met volle rechtsmacht, maar als annulatierechter uitspraak doet, wanneer hij op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 optreedt, de rechtzoekenden in die procedure niet van een daadwerkelijk rechtsmiddel berooft” en dat uit de bepalingen van de Richtlijn 2004/38 niet blijkt dat *“daarin in meer jurisdictionele waarborgen wordt voorzien dan die waarin paragraaf 2 van artikel 39/2 voorziet.”* De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat verzoeker ook niet aantoont in welke mate het wettigheidsonderzoek gevoerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn belangen zou schaden en op welke wijze het eindresultaat van zijn betrachting zou verschillen van een behandeling van het beroep bij volle rechtsmacht.

Wat de prejudiciële vraag betreft, wordt er op gewezen dat er pas sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 5 januari 2007, nr. 166.369). Verzoeker laat na dit te doen. Verzoeker vergelijkt immers de situatie van een verwant van een EU-onderdaan die wenst gebruik te maken van een recht op vrij verkeer met de situatie van een verwant van een Belg die wenst te genieten van een recht op gezinshereniging. De Raad wijst er ten overvloede op dat niet kan ingezien worden hoe een verschil in behandeling in materies waar de Europese Unie en de individuele lidstaten over eigen bevoegdheden beschikken en dus een eigen beleid kunnen voeren, zou kunnen aanleiding geven tot de vaststelling van enige vorm van discriminatie (ter vergelijking: Arbitragehof, nr. 33/91, 14 november 1991). Gelet op voorgaande uiteenzetting is het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk om uitspraak te doen. In overeenstemming met artikel 26, § 2, derde lid van de Bijzondere wet van 6 januari 1989 houdende de inrichting, de bevoegdheid en de werking van het Arbitragehof is de Raad niet gehouden tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof.

Verzoeker stelt verder ook dat de toepassing van artikel 47 van het Handvest dient te worden gewaarborgd omdat de Richtlijn 2004/38 direct verwijst naar dit Handvest (PB C 364, 18 december 2000, 1) en dat de tekst van artikel 47 van het Handvest de artikelen 6 en 13 van het EVRM incorporeert. Verzoeker is derhalve van mening dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volle rechtsmacht dient te hebben en stelt dat *“het principe dat de Raad geen eigen onderzoek kan stellen in strijd is met het begrip ‘full jurisdiction’ volle rechtsmacht zoals vastgelegd in het EVRM en dus indirect van toepassing via art. 47 van het Handvest”*. Verzoeker geeft verder een uiteenzetting over het begrip “volle rechtsmacht” aan de hand van rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg inzake de toepassing van artikel 6, eerste lid EVRM. Verzoeker betoogt tot slot dat de Raad dient over te gaan tot een volledig en ambtshalve onderzoek van de feiten, en onderzoeksmaatregelen dient te bevelen wanneer onvoldoende relevante feiten in het dossier worden aangetroffen.

De Raad wijst er op dat het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen in zijn arrest van 27 juni 2006 (zaak C-540/03) in overweging 38 uitdrukkelijk stelt dat het Handvest van de grondrechten geen bindend rechtsinstrument is, maar dat de communautaire wetgever, door in een overweging van een richtlijn te verwijzen naar dit Handvest, slechts het belang ervan wenste te erkennen, te meer daar het hoofddoel van het Handvest van de grondrechten een bevestiging uitmaakt van *“de rechten die met name voortvloeien uit de gemeenschappelijke constitutionele tradities en internationale verplichtingen van de lidstaten, uit het Verdrag betreffende de Europese Unie en de communautaire verdragen, uit het [...] [EVRM], uit de door de Gemeenschap en de Raad van Europa aangenomen sociale handvesten, alsook uit de jurisprudentie van het Hof [...] en van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens”*. Hieruit volgt derhalve geenszins de rechtstreekse werking van het Handvest van de grondrechten. Er dient te worden verduidelijkt dat het Verdrag van 13 december 2007 tot wijziging van het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap (hierna: Verdrag van Lissabon) voorziet in de invoering van een nieuw artikel 6 in het Verdrag van 7 februari 1992 betreffende de Europese Unie (hierna: EU-Verdrag). Door de verwijzing naar het Handvest in het nieuwe artikel 6, eerste lid van het EU-Verdrag zal dit Handvest, dat initieel slechts een politieke verklaring was, na de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon juridisch bindend worden. Het Verdrag van Lissabon dat op 13 december 2007 werd ondertekend, moet evenwel nog worden geratificeerd door de verschillende lidstaten van de Europese Unie alvorens het van kracht wordt. Hieruit volgt dat het Handvest vooralsnog geen bindende kracht heeft en de schending ervan niet dienstig kan worden ingeroepen.

In de mate dat verzoeker zich nog impliciet beroept op artikel 6, eerste lid van het EVRM dat voorziet dat bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolging, eenieder het recht heeft op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie welke bij de wet is ingesteld, wordt er op gewezen dat dit artikel in deze niet toepasselijk is omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen noch over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolging uitspraak doet. Tevens dient te worden benadrukt dat door het bespreken van de rechtsmacht van een rechtscollege niet wordt aangetoond dat de bestreden beslissing aangetast is door enig gebrek.

In zoverre verzoeker zich beroept op artikel 13 van het EVRM, wijst de Raad erop dat artikel 13 van het EVRM, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. Verzoeker roept de schending in van artikel 6 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat verzoeker geen ernstige schending van artikel 6 van het EVRM aantoot.

Het eerste onderdeel van het derde middel is ongegrond.

In een tweede onderdeel van het derde middel, betreffende de grond van de zaak, meent verzoeker dat de voorwaarde 'ten laste zijn' opzij geschoven dient te worden gelet op de thans geldende rechtspraak van het Europees Hof van Justitie in deze materie. Hij verwijst naar het advies van de Commissie voor Advies voor Vreemdelingen van 8 december 2006 in een gelijkaardige zaak. Hij stelt ook dat de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie de kwalificatie van het begrip familielid 'ten laste' beschouwt voortvloeiend uit de feitelijke situatie die gekarakteriseerd is door de omstandigheid dat de materiële steun van het familielid verzekerd wordt door de titularis van het verblijfsrecht. Vervolgens verwijst verzoeker naar de CHEN-rechtspraak van het Europees Hof van Justitie en stelt hij dat hieruit volgt dat het genot van het recht op verblijf dat een kind van jonge leeftijd geniet, noodzaakt dat dit kind door zijn ouder begeleid zal worden, die dit kind effectief verzorgt, en daarom deze persoon, derdelander, in de mogelijkheid moet worden gesteld om bij zijn kind te verblijven in het ontvangstland. Verzoeker meent dat voornoemde rechtspraak ten zeerste pertinent is bij de beoordeling van deze zaak, dat anders oordelen zou maken dat artikel 8 van het EVRM in combinatie met artikel 3.1 van het Vierde Aanvullend Protocol bij het EVRM zou geschonden worden. Na de citering van artikel 8 van het EVRM, stelt verzoeker dat hij vader is van een Belgisch kind waarmee hij samenleeft en waarvoor hij zorgt. Hij vervolgt dat artikel 8 van het EVRM het gezins- en familieleven beschermt en bij de uitvoering van de bestreden beslissing – namelijk de verwijdering van verzoeker van het Belgische grondgebied – zou geschonden worden. Verzoeker stelt dat er slechts een uitzondering op gemaakt kan worden wanneer dit in een democratische samenleving noodzakelijk is, en deze noodzaak is in casu geenszins aangetoond. Hij poneert dat om het gezinsleven verder te waarborgen hij enkel en alleen de aanvraag zou kunnen indienen wanneer zijn dochter hem vergezelt naar zijn land van herkomst, dat zodoende de Belgische Staat een eigen onderdaan zou dwingen het land te verlaten. Verzoeker meldt dat men in zijn geval reeds kan vaststellen welke gevolgen dit zou hebben voor W., zij is nog erg jong en heeft haar geboorteland (België) nooit verlaten.

Verder stelt verzoeker dat hij geheel niet begrijpt waarom artikel 51, §2 van toepassing zou zijn. Na citering van artikel 51, §2 van het KB van 8 oktober 1981, stelt verzoeker dat hij geen burger van de Unie is doch een familielid van een Burger van de Unie en dat de bestreden beslissing derhalve onduidelijk gemotiveerd werd, dat derhalve artikel 40bis van de Vreemdelingenwet geschonden is, alsook artikel 2 van de Richtlijn 2004/38. Voor de volledigheid stelt verzoeker dat de wet van 29 juli 1991 geschonden is daar de motivering van de bestreden beslissing geen enkele verwijzing naar de wetsbepaling waarop de weigering zou gesteund zijn, bevat. Ten slotte stelt verzoeker nog dat de motivering van de bestreden beslissing een stereotiepe motivering is welke van toepassing zou kunnen zijn op elke weigering, dat de motivering niet eens bevat of verzoeker nu al dan niet stukken heeft binnen geleverd dan wel niet.

De Raad wijst erop dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er

aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt het volgende vastgesteld:

"(...)

*In uitvoering van artikel 51 §2 / 51 §3, derde lid / 52, §3 / 52, §4, vijfde lid, (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving / verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1), aangevraagd op (datum) door F.N. (...),
Geboren te sunyahi, op (in) 12-10-1978
Van Ghana nationaliteit, geweigerd.*

(...)

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij / zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

(...)"

Het betoog van verzoeker "dat de motivering van de bestreden beslissing geen enkele verwijzing (bevat) naar de wetsbepaling waarop de weigering zou zijn gesteund", mist feitelijke grondslag.

Waar verzoeker stelt dat hij geen burger van de Unie is maar wel een familielid van de burger van de Unie en aldus niet begrijpt waarom artikel 51, §2 van het KB van 8 oktober 1981 op hem van toepassing is, wijst de Raad erop dat verzoekers kritiek niet dienstig is nu de bestreden beslissing niet genomen is in uitvoering van artikel 51, §2 van het KB van 8 oktober 1981 maar wel in uitvoering van het hiervoor geciteerde artikel 52, §3 van het KB van 8 oktober 1981.

De Raad wijst erop dat verzoeker op 22 september 2008 een aanvraag indiende om een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie overeenkomstig artikel 52 van het KB van 8 oktober 1981. Verzoeker heeft deze aanvraag ondertekend, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Aldus kon verzoeker uit de bestreden beslissing afleiden dat de geldige juridische grond voor de bestreden beslissing, artikel 52 van het KB van 8 oktober 1981 en niet het artikel 51 van voornoemd KB, nu hij zelf een aanvraag om een verblijfskaart indiende als familielid van een burger van de Unie op grond van artikel 52 van het KB van 8 oktober 1981, en niet als een burger van de Unie.

Waar verzoeker nog stelt dat de motivering stereotiep is en dat ze niet eens bevat of verzoeker nu al dan niet stukken heeft binnengebracht, wijst de Raad erop dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Verder wijst de Raad erop dat de verwerende partij niet gehouden is de motieven van de motieven te geven en dat het niet kennelijk onredelijk is dat zij stelde dat verzoeker niet binnen de gestelde termijn aangetoond heeft dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van de burger van de Unie. De verwerende partij hoefde niet te specificeren welke documenten reeds werden voorgelegd en welke verzoeker niet voorlegde. Verzoeker was immers op de hoogte van het feit dat hij nog ontbrekende documenten diende voor te leggen, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald uit de aanvraag van de verblijfskaart van 22 september 2008. De aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, zoals ondertekend door verzoeker, vermeldt immers "hij wordt verzocht binnen de drie maanden, ten laatste op 21-12-2008 de volgende documenten over te leggen: bewijs ten laste in het verleden, attest onvermogen, bewijs niet ten laste OCMW, ziekteverzekering, bewijs inkomen gevestigde".

Het normdoel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Uit de verdere uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker ook de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. Het middel zal dan ook verder vanuit dit oogpunt onderzocht worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007 nr. 166.860, RvS van 7 december 2001, nr. 101.624).

Waar verzoeker stelt dat de voorwaarde van 'ten laste zijn' opzij dient te worden geschoven en hij verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof van Justitie en naar de CHEN-rechtspraak, dient de Raad vast te stellen dat verzoekers kritiek dienaangaande juridische grondslag mist, nu de bestreden beslissing steunt op artikel 52, §3 van het KB van 8 oktober 1981 en niet op artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Immers werd het verblijf van meer dan drie maanden niet aan verzoeker geweigerd omdat hij niet 'ten laste' was maar omdat hij binnen een gestelde termijn niet aangetoond heeft dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, daar hij, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, naliet bepaalde documenten, waarnaar gevraagd werd door de administratieve overheid over te maken. Dit motief wordt door verzoeker niet betwist.

Artikel 52, §3 van het KB van 8 oktober 1981 luidt immers als volgt:

*“Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat.
Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”*

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Tot slot voert verzoeker aldus nog de schending van artikel 8 van het EVRM aan in combinatie met artikel 3.1. van het Vierde Protocol bij het EVRM. Verzoeker stelt dat dit artikel hem een recht op gezinsleven geeft. Hij stelt dat de Belgische staat hem dwingt een eigen onderdaan het land te doen verlaten.

Artikel 8 van het EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

De bescherming van artikel 8 van het EVRM is echter niet absoluut. Uit artikel 8 van het EVRM kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen. Verzoeker is onderworpen aan de Belgische verblijfsreglementering en diende aldus de door de Vreemdelingenwet en uitvoering daarvan in het KB van 8 oktober 1981 opgesomde bewijsdocumenten over te maken. Uit bovenvermelde bespreking blijkt dat dit niet het geval is, wat verzoeker op zich ook niet betwist. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van het gezinsleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 van het EVRM (cf. RvS 26 april 2006, nr. 157.953, RvS 30 april 2004, nr.130.936). Het feit dat men een Belgisch kind heeft, geeft geen automatische toekenning van een recht op verblijf van meer dan drie maanden. De Belgische verblijfsreglementering heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (cf. RvS 2 februari 2005, nr. 140.105). Bovendien impliceert de verwijdering van het grondgebied van verzoeker niet noodzakelijk de verwijdering van zijn Belgische kind. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228). Bovendien moet er opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn

land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Te dezen toont verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan. Artikel 8 van het EVRM waarborgt niet het recht om zich in een bepaald land te vestigen. Tot slot wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing slechts vaststelt dat verzoeker niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt voor verblijf en niet uitsluit dat verzoeker een nieuwe aanvraag indient en de nodige documenten overmaakt binnen de gestelde termijn. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

De bestreden beslissing betreft de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, gezien hij niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. In de bestreden beslissing wordt geen verwijderingmaatregel, laat staan uitzetting, ten aanzien van het Belgische kind voorzien. Verzoeker toont derhalve niet aan dat zijn kind op directe of indirecte wijze, verplicht wordt het land te verlaten. Indien verzoeker het Belgisch grondgebied verlaat en er voor opteert dat zijn kind hem vergezelt, is dit een keuze die hij maakt, doch geenszins een verplichting die voortvloeit uit de bestreden beslissing. Verzoeker dient zelf de verantwoordelijkheid op te nemen voor de keuze die hij in het verleden heeft gemaakt, met name om illegaal in België te blijven en in illegaal verblijf zijn leven verder op te bouwen. Verzoeker kan niet in redelijkheid voorhouden dat hij uit de miskennis van de wetgeving rechten kan putten. Een schending van artikel 3.1. van het Vierde Aanvullende Protocol bij het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede onderdeel van het derde middel is ongegrond.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU